

*Gerhard'a...
O olmasaydı, bu kitap hâlâ, yolunu kaybetmiş
bir uydu gibi Dünya yörüngesinde salınıyor olacaktı.*

1

“Kendini ölmüş bil, orospu çocuğu!” Kurukafa'nın yüksek perdeden tiz sesi sitenin duvarlarında, patlayan bir silah gibi yankılandı. Parmaklarını tabanca gibi kıvrımış, kafama dayamıştı.

Kurukafa gerzeğin tekiydi ve en iyi arkadaşımdu. Hiphopçuydu, durmadan büyük siyahi oğlanları, onların getto jargonunu ve gangsterveri tavırlarını taklit ederdi. Gereğinden fazla MTV seyrediyordu. Zavallı çocuk, zehirlenmişti sanki bütün bunlardan. Bu oyunları bazen acayip sinirimize dokunurdu.

Beynime kurşun yemiş gibi gözlerimi devirdim. Ağır çekimde düşüp yere yuvarlandım ve gözlerimi gri gökyüzüne diktim.

Marcel'in, “Herif geberdi ya,” dediğini duydum. Kızlar kıkırdıyordu. Gebermişim tabii. Islak toprakta yatıyordum, yağmur üzerime işiyordu ve hiçbiri umurumda değilmiş gibi, kılımlı bile kıpırdatmıyordum. Bazen, ne-

den böyle boktan numaralar yaptığımı kendim de bilmiyorum. Kızlar için herhalde.

Kiki ve Mandy bankın çürük koluna oturmuş, kırdıyorlardı.

Yerimden fırladım, hayali makineli tüfeğimin emniyet kilidini açtım ve kızları vurdum. Onlarsa gülüyordu. Kiki bir kuş gösterdi. “Günün birinde yine hapsi boylayacaksın, yaptığın bu boktan şeyler yüzünden,” dedi.

Ruh hastası sesimle, “Evet ve içerden çıktığımda ilk ziyaret edeceğim kişi sen olacaksın,” diye fısıldadım.

“Öff, hasta bu be,” dedi Mandy çığlık çığlığa.

Mandy'den hoşlanıyordum. Tatlı kızdı.

Kurukafa, Marcel ve ben, bankın etrafında duruyorduk. Yalağın etrafına üşüşmüş ahmak öküzlere gibiydik ve başka çaremiz yokmuş gibi, kızların bizimle kafa bulmasına izin veriyorduk. Eh, bütün güzel kızların iğrenç tarafları vardır.

Her zamanki gibi ikinci ve üçüncü bloğun arasındaki bankta buluşmuştuk. Çoğunlukla burada takılırdık. Ya da dördüncü ve beşinci bloğun arasındaki o iki yamuk ağacın yanındaki bankta. Bazen rüzgâr, yaprakların arasında ısıklık çaldığında gözlerimi kapar, bir ormandaymış gibi hayal ederdim. Salakça bir şeydi bu tabii, ama ne zararı vardı ki? O iki küçük ağaç, bana yaşlı bir evli çifti anımsatırdı. Ağaçlardan birinin iğrenç yumrukları vardı, iki pörsümüş memeye benziyordu.

Orada öylece, kupkuru durmuş, bizi dinliyor gibiydiler. Onların yerinde olsam çoktan kafayı yemiştim.

Düşünsenize, sürekli bir burun çekme sesi ve üstüne bizim saçma sapan konuşmalarımız... Zaman zaman aramızdan biri üzerlerine de işerdi. İyi bir şey değildi tabii bu yaptığımız. Ama başka bir hareket de yoktu ki hayatımızda.

Normalde, bankın etrafında daha fazla insan toplanırdı. Hiç zorlanmadan yüz kişi toplamak mümkündü. Hepimiz varoş çocuğuyduk. Dev bir çeteydik.

Ama hava böyle berbat olunca, çoğunlukla evde, bilgisayarın başında pinekler ya da bir şişe bira indirir-dik mideye. Ya da hepsini aynı anda yapardık.

Kurukafa, “White riot!” diye bağırıp, bankın son sağlam tahtasını da kırdı. Bir kadın pencereden söylendi. Kurukafa yumruğunu tehdit edencesine sıkınca, kadın içeri kaçtı.

Kurukafa hiphopçu olmadan önce faşoydu, ondan önce de *punk*, ama derinlerde bir yerde, ortak çocukluğumuzun uslu Maik'i vardı hâlâ.

Maik'in yerini bir zaman sonra Kurukafa almıştı. Çünkü bir gün, bizim binanın duvarına tüm gücüyle kafa atmıştı. Sorumlusu, babasından yürüttüğü bir şişe konyaktı. Kurukafa, çarpmıha gerilen İsa gibi kollarını açmış ve kafasıyla duvarı ikiye böleceğini ilan etmişti.

“Bayanlar baylar, lütfen dikkat,” diye seslenmiş ve engellememize fırsat vermeden kafasını, önce bir çanın tokmağı gibi salındırmış, ardından büyük bir gürültüyle betona vurmuştu. Kafasına yıldırım düşmüş gibi, yere iki seksen uzanması komikti biraz. Kafası kanyor,

titriyordu. Gözlerini devirdi, ağzını açtı. O zaman, o kadar da komik bulmamaya başlamıştık durumu.

Kafatası kırılmış, kırılan iki kemik yerinden oynamıştı, tıpkı depremdaki levhalar gibi. Delikten kırmızı bir sıvı akıyordu. Açık renkli sıvı, hayalimdeki gibi değildi. Daha çok, kiraz reçeline benziyordu.

Matze dehşet içinde, “Beynini görüyorum,” diye bağırırdı ve ucuz korku filmlerindeki gibi, eliyle ağzını kapattı.

“Onun beyni yok ki,” dedi biri. Durumun boktanlığına rağmen hepimiz güldük.

Bu olaydan sonra birkaç hafta boyunca “*brain*” dedik ona. Sonra Rocco *brain*’in Almanca’sının “kurukafa” olduğunu söyledi. Bu daha da iyiydi. *Brain* “kurukafa” demek değildi tabii, ama Rocco da aramızdaki en zeki insan değildi. İngilizce dersinde Bayan Schulze-Rohrbach *past perfect*’le *present perfect* arasındaki farkı sıralarken, o oturduğu yerde hayal kurar, bu arada kızlarınki gibi uzun kirpiklerini kırıştırırdı. Biz de birbirimizi dürter; “Helada otuz bir çekmiş yine,” diye fısıldaşırdık. Ama belki de o anda, ana babasının ağızlarına birer yumruk geçirdiğini hayal ediyordu. Neyse, Rocco hakkında bu kadar bilgi yeter.

Hepimizin bir defosu vardı işte.

Kurukafa, duvara kafa attıktan sonra saralı olmuştu. Yanında ısırabileceği bir şey taşırdı hep. Keyfimiz yerindeyse, elinden kapıp uzağa fırlatır, “Git yakala ve getir hadi!” diye bağırırdık.

Hepimiz hiphop hastasıydık. Lil Wayne, 50 Cent, Massiv, Bushido. Yaşamımızın film müziğiymi bunlar. Evsizlerin sokak köşesinde *cool cool* takıldığı boktan bir Amerikan gettosu değildi burası, tamam, ama ona yakın bir şeydi. Ne dinleyecektik ki zaten? Halk müziği mi? İşçi türküleri mi? Böhse Onkelz’i hâlâ beğeniyorduk. Bazen, o bilindik Nazi şarkılarını dinlerdik. Birimizin yanında, Doitschkurs olsun, Volxsturm olsun, dinleyecek bir şeyler bulunurdu mutlaka. Sonra, fena içerdik. Birkaç biradan sonra zaten hiçbir şey umurunda olmaz insanın. Maksat, ortam yıkılsın.

Ama favorimiz hiphoptu. Gerçi kliğimizde her türe rastlamak mümkündü. Hiphopçular, faşolar, *punk*’lar, spreyciler, dazlaklar, *scooter*’cılar. Hatta normal gerzekler bile vardı aramızda. Hepimiz varoş çocuğuyduk, bizi kaynaştıran buydu.

Rap de yapıyorduk. Önce, Angie’nin bodrumunda başladık. Sonra, bir akşam Bay Matzanke geldi, alı al moru mor bir halde, “Ahlaksız çete!” diye hakaret edip, “Defolun buradan!” diye bağırırdı bize.

Bazen Ronny uğrardı buluşma yerimize. Ronny dazlak çetesinin lideriydi. *White Boyz* derdi bu grup kendine, hep beyaz giyinirlerdi. Bol ve beyaz pantolonlar, beyaz tişört, beyaz *bomber* ceket. Sadece çizmeler siyahtı, hep yeni boyanmış olurdu, ama bağcıkları beyazdı. Paramiliter, radikal sağcı bir gruptu *White Boyz* ve üyeleri sağlam çocuklardı. Ama görüntüleri, ibne gemi tayfalarınınki gibiydi.

Ronny iğrenç bir herifti. En az yirmi yaşındaydı. Yüzü sivilcelerden delik deşikti ve hâlâ babasıyla oturuyordu. Fare gibi, ince, iğrenç bir suratı vardı. Ufacık gözleri, ininde avını bekleyen uğursuz hayvanları gibi. Kurukafa bir süre White Boyz'la takılmıştı. Ronny ne zaman gelse, kolunu Kurukafa'nun omuzuna atardı; onu çiş kokan bir duvarın ardına sürükleyip de becermek ister gibiydi hep. Bir süre sonra Ronny'nin Debbie'yle yiyiştiğini öğrendik. Düşünün, Debbie'yle! Geri zekâlı Ronny'yle yiyişmek de neyin nesiydi?

Önceleri, fena biri değil Debbie, diye düşünüyordum. Akıllı uslu, terbiyeli bir kıza benziyordu, kimseyi yanına yaklaştırmazdı. Ama hepsi numaraymış, aslında süper biriymiş. Bir kere annesinin heriflerinden biri bunu taciz etmeye kalkmış, kız da soluğu poliste almıştı. O gün bugündür annesiyle arası iyi değildir.

Sonra deli gibi hırsızlık yapmaya başladı. Oldukça güçlü biriydi. Varoшта yaşamanın başka yolu yoktur zaten. Kurban olmaman gerekir, çünkü bir kez oldun mu, aklının sana pek bir yararı dokunmaz.

Güzeldi de Debbie, ama ikinci bakışta anlıyordu insan bunu, çünkü tikiler gibi gezinmezdi ortalıkta. Spor giyinirdi daha çok. Bir eşofman üstü, kot pantolon, spor ayakkabılar. Ve caddeden aşağı yürürken tatlı tatlı sallanan bir atkuyruğu. Modaya hiç bulaşmazdı, bu konuda onu ayartmak imkânsızdı. Ve bu Debbie, o iğrenç bostan korkuluğu Ronny'yle... Ne yapalım, herkesin zayıf olduğu bir an vardır.

Ronny her zaman bira getirirdi bize. Çürük dişleriyle şişeleri açar, hiç durmadan konuşurdu. Vatan, millet edebiyatı yapar, bir de yabancılardan söz ederdi. Oysa Schwedt'te yabancı da yoktu pek. Ronny'nin ucuz sigara aldığı birkaç Fijili, hepsi bu. Ve Schwedt halkı da azalıyordu giderek, çünkü bir sürü insan kaçıyordu buradan. Hiçbir şey yoktu ki burada. Ne iş, ne eğlence. Hayaletler şehri gibi bir yerdi Schwedt. Sadece ihtiyarlar ve gerzekler vardı ortalıkta. Bir de biz.

“Vatan mı? Kimsenin umurunda değil vatan matan,” diyordu benim peder. “Her yer boktan şu dünyada!” Böyle düşünüyordu. Bazen, iyice coşarsa, düşman Batı Almanya'nın burayı ele geçirdiğini falan söyler, saçmalamaya başlardı. Zengin batılılar, fakir doğuluları bir çuval patates gibi satın almışlar güya, öyle derdi. “Enayi yerine koydular bizi!” diye haykırırdı.

“Vatan ha? Yemişim vatanını! Doğu Almanya küçüktü, ama olsun,” diye başlardı saydırmaya, “ne olduğumuzu biliyorduk en azından. Batı, sesimizi keselim, yaygara etmeyelim diye para veriyor bize şimdi. İşler tıkrında gitsin diye ver paraları bakalım! Kapitalist öküzler! Doğuda satın alacak bir şey yoktu, evet, ama herkesin bir işi vardı en azından. İtibarı vardı, onuru vardı. Bugün nesin? Zurnanın son deliği. Bırak ya!..” Elini itiraz eder gibi savururdu her seferinde. “Ayrıca binalar da daha iyi durumdaydı.”

Bu her zaman son cümle olurdu. Kilisede “amin” demek gibi bir şeydi. Sözü bitirmeden, kimse yerin-